

Mercè Climent
Francesc Mompó

Somiant amb
Aleixa

Premi de Literatura Eròtica
La Vall d'Albaida

I

A LES PORTES DE LA CONSCIÈNCIA

La melodia del mòbil insistia a trobar destinatari. Tardà uns segons a reaccionar. Aleixa es despertà amarada de suor. Badallà i li retornaren les darreres escenes del somni. Com que l'es mussaven les imatges, intentà llevar-se-les del cap. Se n'anà al bany i es despullà. L'espill li retornava, de mig cos cap amunt, la figura d'una jove plena d'esplendor. Als seus vint-i-set anys atresorava els millors pits que havia vist mai, i això que n'havia vist molts, encara que fóra en somnis. Reprimí immediatament el naixement d'un somriure murri que havia començat a definir-se-li de bell nou perquè el somni que havia tingut no volia acabar de deixatar-se. Es posà sota la pluja d'aigua de la carxofa. Un calfred l'obligà a abandonar les escenes oníriques. S'havia col·locat tan plena de presses a la dutxa que no li havia donat temps perquè l'aigua començara a eixir tèbia. S'ensabonà i acabà de rentar-se amb rapidesa, com si tinguera por d'estar massa temps amb ella mateixa en aquella situació. S'eixugà i se n'anà a l'habitació a vestir-se. Aquell matí havia quedat per a veure amb més detall el centre on treballaria. Del calaix de la roba interior, en tragué la llibreta d'estalvis. El compte minvava a la carrera i aquella faena que havia trobat era una benedicció. El que li havien deixat els pares en morir llanguia sense remei. Sospirà i la tornà a guardar. Agafà unes bragues blanques i les tornà a

deixar al calaix. S'ho havia pensat millor i féu una concessió al somni. Ella era així, des que tenia record d'haver abandonat la infantesa, que anava movent-se sense parar en un món de contradiccions. Agafà un tanga minúscul i se l'enfilà cuixes amunt mentre s'obligava a tornar a somriure.

Obrí l'armari i mampregué la falda negra. Li venia un poc per damunt dels genolls, però era bastant ampla perquè donara una aparença suficientment seriosa. Buscà entre les perxes que penjaven amb diverses peces una camisa verda que hi conjuntara, moderna, però discreta a la vegada. Quan la va veure a l'aparador de la botiga, intuï que li pararia millor que al maniquí que la portava posada. No s'equivocà. Aleixa tenia uns pits que afavorien qualsevol peça que es posava. Després d'enfundar-se en aquella espècie d'uniforme d'hostessa de convencions, pujà sobre unes sabates de taló baix perquè acabaren de rematar la imatge. Es mirà a l'espill interior de l'armari i s'agrada. Es dedicà un d'aquells gestos amb què sempre presagiava les tronades de satisfacció privada. Però aquesta vegada no s'havia abillat per a ella mateixa. Calia que la primera impressió amb els futurs companys de faena fóra agradable. Tots els anys que havia dedicat a formar-se des que acabà el batxillerat i entrà al polítècnic havien de tenir la seua recompensa. Feia tres anys que havia llegit el projecte final de carrera i encara no havia tingut cap oferta que haguera anat més enllà d'un parell de mesos. Sabia que no podria estar massa temps vivint en aquell *impasse* i que faria tots els possibles perquè la nova faena li durara molt de temps.

El centre estava a l'altra punta de València i havia d'agafar un parell de metres per arribar-hi. Es tirà la bossa als muscles i eixí de casa. Li vingué just agafar-lo. Així i tot, tenia la sort de

cara. Un dels passatgers havia localitzat un col·lega un poc més enllà i abandonà el seient per anar a saludar-lo. Ella aprofità l'avinentesa i s'hi assegué. El vagó anava de gom a gom i allò havia estat una sort. Faria aquell tram del trajecte asseguda. Recolzà el cap contra els vidres i mirà la gent que viatjava a aquelles hores del matí. La recerca acabà aviat en topar la vista amb la bragueta d'un home que no havia parat de mirar-la des que s'havia assegut. Allò la posà nerviosa. Com que no li semblà massa ben plantat, li tornà a mirar el paquet. Ho féu com en un acte reflex, però no s'estigué de sentir com una espècie de calfred li recorria la columna vertebral fins allà on acaba la seua funció i en naixen altres de més primigènies. S'enfadà amb ella mateixa. Li tornà a mirar el paquet i li semblà que havia augmentat de volum. Li imaginà el membre pugnanc per agafar una posa més digna, però immediatament s'ho volgué traure del cap. La ment li anava més de pressa que el temps per a desempallegar-se'n. Tanmateix, en aquella ocasió Cronos li féu d'aliat. El metro es detingué en la parada i aquell paquet que prometia una homenia ben guaixada abandonà el viatge sense acomiadar-se com haguera calgut. Més tranquil·la, féu un frec de cuixes instintiu i es recolzà sobre el seient. Encara li quedaven unes quantes parades abans d'arribar on havia de fer el transbordament.

La metàl·lica veu anuncià que arribaven a la destinació. Abandonà el seient i seguí el riu de gent que a aquelles hores del matí també havia de canviar de línia, o que senzillament ja havia arribat on volia. Pujà escales i creuà per damunt del teixit de vies. El vagó que trià per fer l'últim tram del trajecte no anava massa ple i trobà seient de seguida. S'apostentà i mirà el rellotge; cap problema. Deu minuts més i arribaria.

Encara tindria temps d'entrar en alguna cafeteria i retocar-se un poc. També ho aprofitaria per a pixar. L'encontre que havia tingut amb els atributs d'aquell obrer anònim i els nervis del primer dia li havien afluixat la bufeta.

Intentà distraure's per enganyar la urgència fisiològica. Al seient de davant, un poc més cap a la dreta, hi havia un home amb alçacoll. Aleixa no pogué estar-se'n. Les imatges del darrer somni començaren a abandonar l'arxiu d'aquell racó de la memòria on van a morir i engegaren el camí de la consciència. Ella decidí regalar-los els deu minuts que duraria el viatge i s'abandonà a elles.

Caminava apressadament sense saber massa bé si la direcció que havia escollit era o no l'adequada. A les mans duia un full amb el traçat dels carrers. No recordava massa bé d'on l'havia tret. Segurament unes hores abans havia estat tafanejant per Internet i finalment el devia haver trobat, com sempre, en l'opció de mapes del Google. Mai havia après a interpretar-los molt bé, i únicament s'orientava si el carrer per on caminava apareixia al mapa. A més a més, arrossegava des de menuda el problema de distingir l'esquerra de la dreta. Solia sortir de casa amb bastant temps d'antelació quan havia de buscar algun lloc que desconeixia. A força de caminar i d'equivocar-se, de canviar de direcció i caminar més, a força d'insistir i d'entestar-se, finalment trobava sempre allò que cercava.

Aquell dia, però, anava amb el temps just i amb uns talons de set centímetres que li impedièn moure's amb rapidesa. Optà per preguntar a un vianant i així evitar una passejada innecessària, tot engolint-se l'orgull —o potser la timidesa— de dona. Encara no sabia per què li resultava tan

diffícil relacionar-se amb la gent, ni que fóra per demanar el nom d'un carrer o per preguntar per un lloc.

En uns vint minuts es plantà en la destinació. Allí, en el número tretze de l'avinguda de Sant Vicent Ferrer, s'alçava orgullós l'edifici anhelat. Feia dos dies, una dona amb veu de plàstic que portava la professió de secretària com a estendard la informava d'una oferta de faena: professora del cicle formatiu superior d'indústries alimentàries. La resta d'informació proporcionada l'havia oblidada. No recordava ni l'assignatura, ni el curs, ni les hores setmanals, ni el temps de duració del contracte... De la quantia econòmica, de segur que no en van parlar, perquè si ho hagueren fet, ja s'hauria muntat les seues càbales. Molt o poc, necessitava els diners. Havia d'aconseguir aquella faena com fóra.

Abans de prémer el timbre que donava l'accés al centre, observà el seu reflex retornat pel vidre de la porta principal. No entenia com havia escollit aquella vestimenta: falda de color negre, estreta, per damunt dels genolls; camisa de ras, color verd esperança, amb un escot massa generós; sabates també negres, de taló alt, de set centímetres. Massa maquillada. Els cabells solts tampoc no eren la millor alternativa per a mantenir una entrevista formal. Se'ls arreplegà amb l'ajuda d'un lligacues que uns segons abans li havia ornamentat la monyica dreta. No millorava massa la cosa, no. Semblava que l'oferta de faena fóra per a qualsevol pub, o millor dit encara, per a un club de nit. No s'agradà i li entraren els dubtes. Era molt insegura. Des de l'adolescència que arrossegava la falta de decisió.

Al taulell d'informació hi havia una benvinguda de metacrilat tan poc acollidora com la secretària que hi havia al

darrere. Aleixa la saludà, es presentà i li digué que tenia una entrevista amb el cap d'estudis. Aquella dona que es refugiava darrere d'unes ulleres de pasta negra i que duia compulsivament d'una banda a l'altra de la boca un xiclet de fruites li digué, sense mirar-la, que esperara a la sala contigua. Aleixa li donà les gràcies i s'hi dirigí. L'única resposta que obtingué fou un cínic *que tingues sort* i una mirada de desaprovació quan la repassà des dels cabells fins a la punta de les sabates.

Hagué d'esperar més de mitja hora en una habitació més aïnes fosca, recarregada de mobles antics i ordenats de qualsevol manera, imatges amb motius cristians i sentències banals, i un crucifix just al bell mig de la paret del fons. No creia en sants, ni en verges, ni en déus; però els símbols religiosos li feien poca gràcia i aconseguien amoïnar-la.

Quan ja no trobava cap postura còmoda en aquella cadira i penedida per la vestimenta que havia triat, s'obrí la porta:

–Bon dia. Aleixa Camús? –no era una pregunta, sinó una manera de cridar l'atenció de la jove.

Era un home d'uns cinquanta anys, o potser quaranta mal conservats. Era alt i prim. Es notava que es tenyia els cabells perquè eren d'un negre blavós massa uniforme. La cara, la tenia perfectament afaitada i encara desprenia l'olor del massatge matinal. El primer gest que li intuï fou de retret, com minuts abans ja ho havia sentit en la secretària. Anava vestit amb pantalons de pinces color ocre, camisa blava botonada fins al coll i sabates metòdicament enllustrades. Tot ell li causà un sentiment de repulsió.

–Sí, sóc jo –balbucejà Aleixa, presa d'una inseguretad cada vegada major.

–Sóc Sebastià, el cap d'estudis.

Oportuna encaixada de mans. Les dues besades habituals quedaven restringides a àmbits menys formals.

–Anem al meu despatx; hi estarem més tranquils.

–Molt bé.

En realitat aquella sala era bastant tranquil·la, però agraí el canvi d'ambient. No hauria suportat fer l'entrevista davant l'escrupolosa mirada dels sants i de l'etern sofriment d'un Crist de fusta.

El cap d'estudis li digué que li parlara un poc de la seua formació i de la trajectòria professional que havia tingut des que havia acabat la carrera. L'aspirant a professora remarcà aquells punts que considerava forts i passà per alt aquells que no estimava oportuns. Després, vingué el torn de parlar de l'ideari del centre: que si departament de pastoral, que si activitats religioses, que si valors inculcats a l'alumnat...

I Aleixa, vestida com anava amb una faldilla que s'en-testava cada vegada més a ser massa curta i un escot més gran que no calia, se sentia empetitir a la butaca. Mai no aconseguiria aquell lloc de treball. Fins i tot per telèfon s'haurien adonat que no era d'aquella corda.

Sebastià s'alçà del seient de cap d'estudis i d'una prestatgeria propera rescatà un dossier. Aleixa aconseguí llegir les primeres paraules del títol: *Ideari i normes de...*

Se li acostà i estirà el braç per dipositar aquella informació a la taula, davant seu. Lentament, l'en retirà, i li fregà d'una manera quasi imperceptible la sina. La seua posició li permetia una visió molt agradable de la jove. Aquell escot li ofería uns pits fermes, abundosos.

Aleixa restava immòbil.

El cap d'estudis se situà just darrere seu. Només el roboratori de la imatge en picat ja començava a fer efecte en la bragueta. Aquell parell de mamelles li oferien un canal ple d'esperança. El resseguí. Un ventre llis envellutat. Un melic sensual adornat amb una pedreta verda. La falda se li ajustava a l'estreta cintura i li impedia veure la imatge més desitjada. L'alé, descompassat, revelava la lluita que estava mantenint amb les seues creences. Tanmateix, la presència d'aquella Eva al seu paradís privat era més forta que el sisé manament. No se n'estigué i li posà delicadament les mans sobre els pits. Comprovà el que havia suposat: que no hi havia la barreira d'uns sostenidors. Allò ho interpretava com un símbol inequívoc que tenia via lliure. *Les dones sempre han estat la temptació. Els homes som les víctimes*, pensà. Havia sentit parlar de situacions en què una dona jove i bella s'insinua per interès. Ja anava sent hora que fóra ell el protagonista d'una aventura com aquella.

Aleixa continuava sense fer cap gest. Estava paralizada. No sabia com reaccionar. Es deixava fer.

La suavitat de les primeres carícies donà pas a l'instint més animal de l'home. La manca de resistència, la interpretà com una prova més de l'existència del dimoni. Allò el carregà de decisió. Tenia llicència per a castigar el pecat sense abandonar el plaer que li produïa. Començà a grapejar-li les mamelles amb brutalitat. Les notava teses i alçades. I el dimoni continuava burxant-lo i li feia venir a la ment les seues alumnes adolescents. Quantes vegades s'havia sorprés mirant-los l'escot i imaginant-se-les sense la camisa de l'uniforme. Aquelles mamelletes tot just acabades de florir, però tan plenes de luxúria; portadores de la perdició dels homes.

Se les havia imaginades de tota mena: redonetes com un balonet que et cabera en una mà amb els mugrons inflats, en forma de llima, o de mamelleta de cabra, com ell denominava aquelles que vencent la gravetat creixen cap amunt. Foren com foren, sempre els notava la duresa en el seu cervell. Barrejant imatges tornà a la realitat i intentà descordar-li la brusa, però els nervis no el deixaven fer. Cada vegada se sentia més encés. Els grunyits guturals que emetia n'eren una prova fefaent. Tan calent estava que no s'estigué més i li estripà tots els botons en un acte instintiu.

I Aleixa romania asseguda a la cadira amb els pits a l'aire. Els mugrons, seguint el seu instint, se li havien endurit. Sebastià l'alçà de la cadira i, sense deixar que es girara, la recolzà sobre la taula, sempre d'esquena a ell. Submisa, es deixava fer. Aquella posa li oferia la promesa d'unes natges meravelloses. L'estretor de la falda contribuïa a la foguera.

Sense llevar-li els ulls del damunt i sense necessitat d'abaijar-se els pantalons, es tragué el membre per la bragueta i se'l sacsejà una mica per dotar-lo de major vigoria. Cosa que no li feia massa falta perquè estava més calent que un bou. L'agafà del bescoll i féu que s'inclinara més sobre el cantell de la taula. Aleixa reposà el palmell de les mans sobre la noble caoba disposada a deixar-se fer. Ara, a poc a poc anà pujant-li la falda per assaborir lentament els descobriments. Cuixes amunt ultrapassà les natges i reposà en la cintura. Ple de luxúria, hauria jurat que tampoc no deuria portar bragues, però per a més morbositat s'equivocava. Aleixa s'havia posat un minúscul tanga que encara l'encengué més. Sense deixar de pressionar-li el clatell, es palpà el membre i se'l notà dur com una pedra. Després, li pessigà unes quantes vegades les

galtes del cul i li pegà un parell d'assots. La sang acudí immediatament a la crida i se li enrogiren les natges. Allò encara l'esperonà més. Li agafà el fil que se li ficava per aquella vall prohibida i d'una estrebada li l'arrancà. Aleixa sentí aquella pressió mentre li'l trencava i deixà anar un sospir.

El cap d'estudis entrevistador encara se sentí més en el seu paper de castigador i li ordenà a cau d'orella:

—Obri les cames, puta.

I Aleixa obeí. Si haguera pogut pensar, no hauria sabut si s'estava deixant fer per l'extrema necessitat que tenia d'aconseguir aquella faena, o perquè li estava agradant aquella situació. El dubte en la decisió era una de les coses que més plaer li donava en els temes sexuals. Des que en tenia consciència, que era així. Ja tindria temps després per a penedir-se'n.

Sebastià se l'agafà i l'investí per darrere. Tenia el seu mànec tan ferm i tan humit que s'introduí en el cony d'Aleixa al primer intent. Aconseguí arrancar-li un crit de dolor, ella que semblava estar molt experimentada en les arts amatòries.

Estava ja fart de la postura del missioner dues vegades per mes. La dona ja fregava la quarantena i els cinc fills que havia tingut no ajudaven massa a mantenir la figura de l'adolescent que ell havia conegut. En realitat ja no l'excitava, però sempre era millor buidar-se en una cova calenta i humida que en la mà d'un mateix. I cada dos dissabtes, si fa no fa, aconseguia el seu propòsit. No era agradable, no; que havia de mussitar-li paraules triades que ja no sentia, besar-la dolçament per llocs que ja no tenia cap gana d'explorar i acariciar-la molt lentament fins a humitejar-li un indret que ja feia anys que havia avorrit.

El cap d'estudis entrava i eixia del cau ardent d'Aleixa. Cada vegada estava més excitat, i per evitar escórrer-se de

seguida, apaivagava un poc l'agressivitat dels moviments. Ho aprofitava i li pessigava amb fúria els mugrons. O li palpava el pubis acabat de rasurar, com d'adolescent. O li ressegua amb el dit índex el caminet estret de borriçol que Aleixa s'havia deixat decorativament. Quan recuperava forces, la tornava a penetrar. L'excitava notar la tremolor de les natges a cada embranzida que li pegava, però encara l'encenia més la visió d'aquell forat negre que semblava tenir-lo hipnotitzat. Ho havia vist en pel·lícules, d'amagat de la dona, però no havia experimentat mai el plaer d'endinsar-se per aquell camí; tan estret i tan prohibit.

Tenia la decisió presa. Quan estava a punt d'ejacular, tragué el membre del cony d'aquella aspirant a professora i li l'apuntà al cul. Tenia la cabota tan inflada que l'entrada per aquell sender no resultava senzilla. Es posà un poc de saliva a la punta i començà a prémer-la. Quan ja la tenia mig dins del forat, sentí com la vida se li esmunyia pel membre. Aconseguí mantenir-se dret a pesar del tremolor de les cames, i una lletada espessa i calenta s'endinsà per les entranyes de la jove.

Sebastià, encara dins d'Aleixa, se li abraçà. No era cap senyal d'afecte, senzillament era un acte reflex per no caure a terra. I així romangueren uns instants. De sobte...

—L'amor és Déu en barca, la vida és un naufragi...

La veu trencada de Miquel Gil sonava des d'algun indret que semblava molt llunyà. Aleixa caigué que era la melodia del seu mòbil.

—Sí?

—Aleixa Camús? Sóc Sebastià, el cap d'estudis de Porta Sapientia.

Aquella telefonada tragué Aleixa del món dels somnis i li recordà com havia desitjat que li donaren aquella notícia; la faena era d'ella. S'estirà al llit i es torcà la suor del front. Immediatament botà a terra i se n'anà a dutxar-se.